

ZPRÁVA 24 : 26.10.2014

Před zimou.

Zima už se skutečně hlásí. I když sluníčko svítí, nemá sílu. Listy devětsilu udělaly hodně parády, byly obrovské jako zelené deštníky a teď? Prostě je letos po parádě. V přírodě jde vše podle plánu.

Už před týdnem jsme přijeli naposledy posekat trávu a také tyto nevzhledné devětsilové listy, ale benzinová sekačka odmítala pracovat. Jednu chvíli jsem myslela, že manžel utrhne startovací šňůru, či jak se tomu říká, několikrát vyndal a vyčistil svíčku, dělal všechno možné a NIC ! A ten slovník ! Pochopila jsem co to znamená, když se o někom řekne, že kleje jako dlaždič. Já si dokonce myslím, že ani dlaždič tak nekleje. Snažila jsem se manžela rozptýlit poukazováním na to, jak krásně svítí sluníčko, že povykuje sojka, že nad námi krouží dravec.... atd. To se ovšem ukázalo jako horší, a tak jsem raději ztichla a vyčkala na povel : „Jedeme domů!“ ☹ No a co, tak jsme se ve zdraví projeli. Sekačka putovala k mechanikovi. Ten ji prvním trhnutím za šňůru nastartoval, což manžela ještě dorazilo. Nicméně, nechal si ji k seřízení s tím, že tam závada jistě nějaká bude.

Po týdnu jsme přijeli znovu a konečně posekali. Uhnílé silné stonky uvnitř už uléhaly na zem a posekat nešly. Byl nejvyšší čas. Ani mokrá tráva se nesekala dobře, ale jiné už to letos nebude.

Mezitím nám kolem tůňek v trávě i na pařezech vyrostlo plno zajímavých houbiček.

Houby rostoucí na dřevinách se nazývají paratrofní. Lesní hospodářství je považuje za parazity, kteří se vyvíjejí na úkor hostitele. Mykologové však mají jiný názor. Většina z nich se nedá jíst, ale i tady se najdou čestné výjimky, jako např. oblíbené václavky. Nejznámějšími houbami parazitujícími na dřevě jsou choroše.

Říká se, že nejvíce otrav houbami si lidé přivodí na podzim. Houbařské žně pomalu končí a někteří sběrači vezmou vše, co v lese najdou.

Naše houbičky jsou krásné, ty velké žlutohnědé vypadaly i „požitelné“, ale nezkusili jsme je. Vzpomněla jsem si, jak jsme za našeho mládí určili každou neznámou houbu podle Atlasu hub, nasbírali si ty údajně jedlé, doma je usmažili a hrdinně snědli. Některé byly velmi podivné, proto jsme u sousedů nechali vzorek snědeného, co kdyby něco. Přežili jsme. Dnes už bych to neudělala. V mládí je holt člověk kaskadér.

Zlatý podzim rozprostřel svá křídla na chodníku pod oknem, vítr chystá noty dosud nenapsaných textů s chutí trnek a šípků a prochládlá slova se schovávají do myších děr a opuštěných hnízd. (J.H.)

J. Hepová-MiSFN